

68 Normal Gergely
ma inkább
ünnepeljünk

9.

a falubelieknek nem kenyere a megbocsájtás
elgörbül velünk a tér
holnaptól minden a felebarátunk
egy az életünk
borzongunk nevünk hallatán
zavarba jövünk mértékletességüinktől
a vágta a földet hajtja, a kerékben maradtunk
ahogy közeledünk, az éhezés lett az ima
kialszanak a toronyban a reflektorok
a dróton túl csak egy árnyékunk lesz
a csírák visszabújnak a földbe
fejünkben már ősi zaj rivall
a szükség törvényt ír
vízmosásban állunk
a vér kilép az érpályából
felázik a magzatomáz
élet előtti vákuumba léptünk
feljön a háborítatlan mély
kitüremkedik belőle a tudattalan
a mérlegre törünk és kigyomláljuk az alantast
ez a józanság megrészegít minket
lélegeztetjük a tetemet

bevégezzük és mi küldjük a rontást
 a kozmosz, amelyből vétegett kenyérmorzszás
 ebben a malomban kenyeret őröl a molnár
 mindannyian az ő fejében vagyunk
 prézlit hord a szél
 megidézünk foglyokat, határőrt
 valamiből kést kell faragni
 ez az első dolog, amit megtanultunk

párnát szorítunk gyávák fejére
 derekunkon a körhinta láncai
 ez lesz a világ búcsúja
 meztelenre vetkőzik bennünk a vihar
 várjuk, hogy az úr
 ebédet hozzon
 nem vagyunk egyedül
 itt a belső szemtanú

11.

színpárokat gyűjtünk fénytörésben
 a sétáló csapása mélyre taposva
 messzire menekülnénk innen
 de a sánpárokat felszedtük
 belőlük fegyvereket kovácsoltunk
 a talpfákkal fűtöttük a kazánt
 szívünkben a szent háború
 egy szűk barlang, benne sújtólég

ha a parazita hízni kezd
 megmutatja magát a hit
 a munka minket felszabadít
 a bánya mélyén sújtó a lég
 a levedlett kígyóbőrök
 mint élettelen artériák, a csörlőkről lógnak
 a csillék üresen járnak

eltévedt lidércek viszik a tant
 a prófécia teret hódít
 csak egy tan van
 egyetlen parancsolat, miénk a világ

ez csak egy nyelvi csapda
nem tudják, hogy bennük a világ
születés előtti létformából figyelünk
mi hívtuk életre, tudjuk a dolgunkat
mire lemegy a nap megszületünk
sejtjeink tele vannak emlékekkel
olyan messzeségről beszélünk, hogy beleszédülünk
egy a keringésünk, tudjuk amit tudtok
egy tisztáson szakadunk el
a megváltás is ott ér minket, ahol szégyenülünk
szembesülünk és elkábulunk
lemaradunk és kétségbeesünk
a fák közül azt kérdik van-e nevünk
innen egyedül mennénk tovább
valakik visszaszámolnak bennünk
mi leszünk a folyó a halban
a madarakban az ég

12.

eltüzeltük a szükségtelent
tárgyaink létünk szolgálatában
megmutatja magát a hit
felbátorít minket az egyformaság
nem vagyunk jók semmire, de bármit megteszünk
meg kell tanulnunk harcolni és veszíteni
csak így győzhetünk
parányi formák szalagot csévélnek
isten az akarat ellentéte
ha múltunk végre ránk cáfol, elérjük őt
miatta ébredünk, ő a váratlan
a lángoktól aranyló borostyán
ropogva felfut a falakon
ugyanúgy ahogy a megtértek füleiben
fűszálak az apokalipszis igéi
szavaink ornamentikaként folynak ki belőlünk
újra a folyásban állunk
testünk szűrökkel van tele
lépünk újra kopolyú
bőrünk alatt a színtelen plazma széndioxidot köt
ha atomokra bomlunk

helyet cserél bennünk az éter
a szellem az ózon alatt marad
pitypangmezőben szunnyadunk
szalmaszín hajunk a medenceűr vénafonatai
a bélkacsok a táncoló Siva

71

13.

csak egy tanítás van
a szabadság megmunkál
a falka bízik bennünk
mi önzetlen alfák vagyunk
a mindenhol jelenlévő kóboráram
a fehér zászlót kitűztük
rúdjával szíven szúrtuk apánkat
a karantén idejére kinyitnak templomaink
a szenteltvízes kád pengékkal tele
kik megbocsájtanak maguknak
bőrükbe vágják, mi hiányzik boldogságukhoz
mind ugyanazt a szót karcoljuk
most – ezek vagyunk mi
keskeny uszályon csorgunk lefelé
a forrástól indultunk, nem irányítunk
mozdulatlanul háton fekve
szemeink mögött vagyunk
az egyetlen napot bámuljuk
sztroboszkópként vibrál
felettünk suhanó ágaktól
a folyó a híd alá ér
a partról kórusban hangzik a hiszekegy mantra
a mi müezzinünk a mértékadó gázló
a mederteltség, a folyamkilométer
időnként legurul közülünk valaki
lerakódik a szent hordalék
így változik a vízállás és a müezzin tovább zakatol
ahogy fedélzetről az apadó vízbe fordulunk
a mederben pergő homokszemekké válunk
víz alatti dűnemezők, mint határtalan sivatag
a fenék mintázata lassan rögzül
miközben a dűne központi teste vándorol